

MEDALLA D'OR EXTRAORDINARIA 1998

EXCEL·LENTÍSSIMS DUCS DE PALMA DE MALLORCA

SA ALTESA REIAL LA INFANTA CRISTINA

Sa Altesa Reial la Infanta Cristina Federica de Borbón i de Grecia és la segona filla de Ses Majestats els Reis d'Espanya, Juan Carlos i Sofía.

Va néixer a Madrid el 13 de juny de 1965 i va ser batejada al palau de La Zarzuela per l'arquebisbe de Madrid. Els seus padrins van ser Sa Altesa Reial Alfonso de Borbó, duc de Cadis, i Sa Altesa Reial la Infanta Maria Cristina de Borbón i Battenberg.

Formació acadèmica

Va cursar els estudis secundaris al col·legi Santa María del Camino, i des de 1984 va estudiar Ciències Polítiques a la Universitat Complutense de Madrid, on va obtenir la llicenciatura el 1989.

El 1990 va fer un Màster en Relacions Internacionals a la Universitat de Nova York i, a partir de 1991, va dur a terme un període de pràctiques a la seu de la UNESCO a París.

Activitats a Espanya i a l'estranger

Duu a terme nombroses activitats institucionals, culturals, acadèmiques i d'interès social, tant a Espanya com a l'estranger, especialment en l'àmbit europeu i iberoamericà.

Com a presidenta d'honor de la Comissió Espanyola de la UNESCO continua vinculada a aquesta organització internacional i a alguns dels seus projectes, especialment educatius, amb particular atenció a les activitats de protecció del patrimoni natural i artístic. L'octubre de 2001 va ser nomenada per l'ONU ambaixadora de Bona Voluntat de les Nacions Unides per a la II Assemblea Mundial de l'Envelliment. Així mateix, és membre del Patronat de la Fundació Dalí.

Dóna el seu suport a diverses entitats de caràcter assistencial i participa personalment en els cursos de vela adaptada per a persones amb minusvalidesa. Actualment presideix la Fundació Internacional de Vela per a Discapacitats, IFDS.

Actualment és directora de l'Àrea Social de la Fundació La Caixa, a Barcelona.

Va contreure matrimoni amb Iñaki Urdangarin el 4 d'octubre de 1997, a la Catedral Basílica de Barcelona. Amb aquest motiu, Sa Majestat el Rei li va concedir el títol de duquessa de Palma.

Té quatre fills: Juan Valentín de Todos los Santos, que va néixer el 29 de setembre de 1999; Pablo Nicolas, nascut el 6 de desembre de 2000; Miguel de Todos los Santos, el 30 d'abril de 2002, i Irene, el 5 de juny de 2005, tots nascuts a Barcelona.

Tot i que practica diversos esports, com l'esquí, la seva afició principal és la vela. Ha participat en nombroses proves, tant nacionals com internacionals, i va ser membre de l'equip olímpic d'aquesta especialitat en els Jocs de Seül de 1988, on va desfilar com a banderera de l'equip espanyol.

MEDALLES D'OR 1998

El president Matas imposarà avui les Medalles d'Or de la CAIB a Miquel Batllori i Álvaro Santamaría

Adjuntam currículums dels premiats

El president de la Comunitat Autònoma de les Illes Balears, Jaume Matas, imposarà avui les Medalles d'Or de la CAIB al pare Miquel Batllori Munné, en atenció i reconeixença al mèrit d'haver contribuït amb la seva obra ingent en el camp de la història cultural i eclesiàstica a reinterpretar personatges i èpoques cabdals per a la nostra Comunitat Autònoma i per al redreçament cultural de les nostres illes, i a Álvaro Santamaría Arández, en atenció i reconeixença a la seva dedicació al món de la docència i a la seva contribució al coneixement i a la divulgació de la realitat històrica de la nostra Comunitat Autònoma.

L'acte de lliurament tindrà lloc avui, a les 19 hores a sa Llonja.

Tot seguit, adjuntam els currículums d'ambdós premiats.

MIQUEL BATLLORI MUNNÉ

Va néixer a Barcelona l'any 1909. Es llicencià en filosofia i lletres i dret per la Universitat de Barcelona el 1928, el mateix any en què ingressà a la Companyia de Jesús. El 1940 es llicencià en teologia a Oña (província de Burgos), on va ser ordenat sacerdot. Prèviament, entre els anys 1932 i 1938, va residir a Itàlia, país en què cursà estudis de filosofia.

El Pare Batllori arribà a Mallorca el 1941 'l'any en què va obtenir el doctorat en història per la Universitat de Madrid' com a professor del col·legi de Montision de Palma. Va viure a l'illa fins al 1947, en què va traslladar-se a Itàlia, a Roma, on ocupà el càrrec de director de l' Institut Històric de la Companyia de Jesús i, més endavant, el de director de la publicació *Archivum Historicum Societatis Iesu*.

La seva obra, escrita en diverses llengües, supera el miler de referències i abraça la història i la cultura des de l'edat mitjana fins a finals del segle XX. Pel seu treball *Humanismo y Renacimiento*, Estudios hispano-europeos (1987) va rebre el Premi Nacional d'Història.

La història del jesuïtes constitueix un altre eix de les investigacions que ha duit a terme, amb múltiples treballs. També ha dedicat molt d'estudis a la història de Mallorca i a la seva cultura, entre els quals destaquen els que es refereixen a la figura de Ramon Llull i al lul·lisme, amb edicions en llengua catalana i castellana. S'han de destacar també els treballs dedicats al cardenal Despuig, a José María Quadrado, a Miquel Costa i Llobera i als mallorquins en el concili de Trent.

L'any 1945, Mallorca l'homenatjà amb l'edició d'un aplec de poesies *Amistat i recordança al P. Miquel Batllori*, en el qual participaren Maria Antònia Salvà, Miquel Dolç, Llorenç Moyà i Miquel Ferrà. La Societat Arqueològica Lul·liana, per part seva, va nomenar-lo Membre d'Honor l'any 1948.

ÁLVARO SANTAMARÍA ARÁNDEZ

Va néixer a Borriol (València) el 1917. Es llicencià en Història per la Universitat de València i el 1948, es doctorà per la Universitat de Madrid amb la tesi *El levantamiento foráneo de Mallorca*.

Després d'exercir com a professor de la universitat madrilenya, es traslladà a Palma, on va ocupar la plaça de catedràtic de Geografia i Història dels instituts Ramon Llull i Joan Alcover, fins al 1970. A partir del 1967m fou també professor de la Secció Delegada de Palma de la Universitat de Barcelona i, des del 1977, de la Universitat de les Illes Balears. Entre el 1973 i el 1985, fou director del departament d'Història Medieval, del qual en fou nomenat catedràtic (1977).

Álvaro Santamaría ha estat un brillant impulsor de la investigació històrica sobre la Reconquesta i Repoblació de Mallorca, el desenvolupament institucional del Regne de Mallorca, la Revolta Forana i les Germanies, el lul·lisme, el trànsit a la modernitat a Menorca i també impulsor de diverses investigacions sobre la història local.

És autor, entre d'altres, de: *El valle de Sóller i Mallorca en el siglo XVI*; *El Reino de Mallorca, en la primera mitad del siglo XV*; *Mallorca, del Medievo a la Modernidad*; *En torno a la evolución del modelo de sociedad en el Reino de Mallorca*; *La promoción universitaria en Mallorca*; *Época de Fernando el Católico*; *Nueva Planta de Gobierno de Mallorca*; *Ejecutoria del Reino de Mallorca*; *La Reconquista y la Repoblación del Reino de Mallorca*, i *Conversacions de la dinastía de Mallorca* (darrera obra, publicada el 1993).

Com a articulista, Álvaro Santamaría ha col·laborat en nombroses revistes especialitzades.